

GHIMPELE

Un esemplarū

55 parale.

Acestā foae ese odatā pe-septemānā.

DUMINECA

Abonamentele se facū în passagiul român No. 9—11 și la Administrațiunea diariului Românulū, iar prin districte pe la corespondenții săi saū prin postā, trāmițēnd și prețulū.

PREȚULŪ ABONAMENTULŪ.

Pe an pentru capitalā. . . . . 28 sfaņți.
pe jumētate an. . . . . 14 »
pentru districte pe an . . . . . 32 »
pe 6 lune . . . . . 16 »
pentru strāinātate. . . . . 44 »

Fondatore : C. T. Stoenescu.

PENTRU ABONAMENTE ȘI RECLAME SE VOR ADRESA LA ADMINISTRAȚIUNE. GIRANTE D. MANOLESCU.

CATRE DD. ABONAȚI

Abonamentele la GHIMPELE pe șese luni, începute cu No. 13, espirā cu No. 39. Domniū abonați, ale cărorū abonamente espirā cu acestū numărū, suntū rugați a-și trāmite reabonamentulū ca să nu li se întrerupā trāmiterea fōiei cu No. 40.

GHIMPELE se aflā de vēndare și cu No. în Bucuresci la Librăria D-lui Socec.

Administrațiunea.

CARACTERULU GHIMPELUI

Ni s'a observatū de mai multe ori cā în fōia nōstrā s'aū trecutū și se trecū lucruri seriose, cāndū caracterulū ei arū trebui se fiā humoristicū. Aci e înșelarea. Ghimpele, chiar dupe numele seū, este o fōiā satiricā. Dumneșeū se ne ferēscā de bufonāriā și imoralitate. Sunt destule *Trompeta* și *Moldova*. Ținta nōstrā, celorū de la acestā fōiā, va fi a lovi ridicolulū, corupțiunea, hoția și nerușinarea. Vomū plinge cāndū lacrāmile ne vorū veni în ochi; vomū ride totū déuna cāndū vom vedea ridicolulū; dar nici o datā nu vomū face pe nimeni se ridā. Vomū înțepa în ranele sociale, până cāndū va curge sângele stricatū, ca se rămāiā celū curatū.

Declarāmū, dar, o datā pentru totū déuna, cā caracterulū Ghimpelū este și va fi alū unū diaru satiricū seriosū.

DOMNULŪ R. P. DIN TRANSILVANIA.

Domnulū meū,

Amū cititū scrisōrea Dumitale, publicatā în *Romānulū* de la 3 Iuniū. Ea nu este nici productulū unei ambițiunii de a serie, nici productulū unū pedantū; este țipetulū unei inime apāsate.

Cetindu-o, amū plinsū, și lacremele mele s'aū prefăcutū în aceste versuri. Permite-mi a țī le dedica Dumitale. De și nu te cunoscū; dar acela care a scrisū astū-felū, în câtū se scōțā lacremi, trebuie se aibā inimā și o mare iubire pentru țēra sea.

Cāndū se găseșcū în mișloculū unei națiunii ōmeni care se simțā, se-și iubēscā țēra și se dea semnalulū la apropierea pericolulū, suntū convinsū cā acea națiune nu va peri, va trăi.

Priimiți, Domnulū meū, incredințarea stimei și iubirei ce vē pastrezū.

1867, Iuniū 9.

I. C. Fundescu.

ODĂ

LA

TRANSILVANIA

(Dedicatā D-lui R. P.)

Despotismulū, ca durerea, se întinde peste tine,
Țēra lui Petru Maiorū!

Și tu ce faci? Abătutā verși lacreme, scōți suspine;
Întindī brăciele la lume și ceri numai ajutorū.

* * *

Cāndū unū reū devine mare nu-ī destulū numai a plinge,
Nu-ī destulū a ne jeli;

Trebuesce bărbăția, trebue se curgā sânge;
Căci atunci numai în lume libertatea va domni.

* * *

Viitorulū, aū dīsū unī — ōmeni crescuți în sclaviā —
Este alū lui Dumneșeū!

Cāndū unū populū e eroicū, luptā plinū de bărbăția
Pentru drepturile sele, viitorulū e alū seū.

* * *

Italia e de faciā, oglindā strēvēdētoare

Unde trebue-a privi

Națiile subjugate, trunchiatele popōre

Ce voescū *independința*, ce voescū a se uni.

* * *

Aū fostū timpī, pe cāndū unū populū era prada celū tare;

Acei timpī aū dispărutū!

Ađi domnesce în totū loculū o ideā sântā, mare:
Unitatea între populū de unū sânge, d'unū trecutū.

* * *

Unire! strigați, dar, astā-đi, vlăstari nobile și june!

Se formāmū vechiulū stejarū,

Care 'n secolī se resiste la viscole, la furtune;

Căci voi scīți *separatismulū* câtū e de reū, de amarū!

* * *

Transilvaniā iubitā! Tu mai multū de câtū ori care

Esti ca cerbulū însetatū!

Scii unde este isvorulū? Dincōce, peste otare:

Aci apa este dulce, isvorulū este curatū.

* * *

Vin'o! Vin'o!... Libertatea e isvorulū ce-ți lipsese;

Și aci ilū vē afla.

Îți vom da vechiulū teū nume... Sora care te iubesc

Te așteptā cu plăcere se te pōtā 'mbrăcișa.

REVISTA POLITICA

Sâmbatā 17/29 Iuniū 1867.

De câtū va timpū este o turbare în presă, atātū în capitalā câtū și peste Milcovū. Douē foi mai cu sēmā se'ntrecū în calomni. Acestea sunt *Moldova* din Iasi și *Trompeta* din Bucuresci. Ele aū ajunsū ca femeiele de prin mahalale care pāndește drumulū pacnicilorū călători și începū se-i ia la ocarā, fără se-i cunōscā, fără să le fi făcutū ceva, fără măcarū se le rēspundā. Cum vedū pe bietulū călătorū le aūđi numai strigāndū: Ticălosule, nebunule, cocoșatule, hoțule, smintitulū, trențārosule, și o mulțime de epitete pe care nu le putemū trece aici, dar care sunt demne a figura numai în aceste douē jurnale.

Și tōte acestea pentru ce? Pentru cā călătorulū, dupe ele, a făcutū se plouā, se nu plouā, se mōrā vitele, să batā piatra, să se restorne trāsurrele pe drumuri, călugārū se fiā imorali, judicātorū coruptibili.

Aceste foi, bete de setea puterii, aū întrecutū înșe pe femeiele de mahala. Femeiele ocārēscū; ele calomniadā, ca se nu đicemū adevēratulū cuvēntū.

Mai deunāđi erāu contra evreilorū, astā-đi sunt pentru evrei, fiindū cā Brătianu a avutū fericita ideā se le ia arma din mână, cu care se serviaū spre a ațita poporulū, prin circularea de a isgoni vagabonđi de tōte naționalitățile, între care intrā și evreii. Lovitura e mare pentru amāndou, și mai cu sēmā pentru redactorile *Trompettei*, care stā cu frica în sinū se nu-i viā cui-va gustū a'lū denuncia ca fiū alū unū *speculantū* mare, de unū rangū naltū, care a muritū la Constantinople într'o *pozițiune* și mai naltā. Acestā denunțare de sigurū cā nu-i arū plăcea domnulū de la *Trompeta*, și de aceia cautā tōte mișlocēle a protesta contra trāmiterū vagabonđilorū din țēra.

La căderea lui Cuza nici unū românū nu a fostū care se injure pe Domnitoriulū cădutū ca redactorū de la *Trompeta* și *Moldova* și se admire, se laude faptulū de la 11 Februarie. Redactorele de la *Trompeta* seria, a doua đī dupe faptū, în fōia sea, până și faptele particulare cele mai imorale ale lui Cuza și ridica unū vōlū sub care nu putea să se uite unū omū fără ca se roșēscā; ilū făcea trădătorū, mișelū, coruptū; îi da o mulțime de epitete pe care nu le putemū trece aici, fiindū cā respectāmū publiculū pentru care scriemū și jurnalulū nostru. Redactorele de la *Moldova* a făcutū și mai multū: a luatū portretulū detronatului Domnitorū; a umblatū cu elū într'o prājinā tōte ulițele Iassului; l'a maltratātū; l'a tērātū prin noroiū și mai pe urmă l'a ingropātū ca pe unū mortū.

țără; protesteză contra guvernului că nu lasă se între în țără pe acela care l'au ocărta atata, ca să se întâlnească cu fostul prefect al poliției rusești la 48 în Principate și se pue la cale interesele cele mari ale puternicei Rusii la stinca.

Acosta se numește consecuență.

Ceia ce este însă mai de risu în foiele acestor două redactori, făcând amici la stinca, se dupe stinca D-lui Rosnovanu, prin D. Moruzi, este calomnia pe față, fără rușine, fără respect.

Redactorele de la gazeta *Moldova*, între multe, spune că serbarea moșilor este pentru o biruință ce a purtat muntenii contra moldovenilor. În ce istoria a găsită această D. Lătescu, cu care se probeze ca se nu dea lumii dreptă a'i spune că neesactă a grăit? Nicăeri, suntem securi, n'a găsită un cuvânt măcar, și Domnul redactor al *Moldovei* e pus în poziția de a nu l'u crede nimeni.

Cât pentru Domnul redactor de la *Trompeta*, merge cu cutezanța până a crea el singur fapte, a se face chiar preot și a da neveste la omenii cari n'au. Așa cu filipica publicată în Nr. de la 15 Iunie, despre Ministru de Interne și Prefectul de Ilfov, cu ocaziunea cercetării ce a făcut sub-prefectul de Negoști, D. Capeleanu, între toate cele l'alte neesactități, una, aceea că Ministru a bătut pe țigan și a insultat pe femeia sub-prefectului, este cea mai mare și mai nerușinată. Totă lumea, care cunoșce pe fostul sub-prefect de Negoști, scia că el nu este însurat, afară pôte de D. Boliac. Dumnelui voește cu orî ce preț ca sub-prefectul se albă o femeie, ca se pôtă găsi ce-va lui Brătianu. Apoi onorabile, Domnule Boliac, dacă voia cu orî ce preț se da o femeie D-lui Capeleanu, de ce nu o făcea înainte de a se întempla cercetarea? Atunci ai fi avut s'au ț-a fi dată cuvântul se strigă mai mult și mai tare; pôte chiar se sbieră! Era o femeie la mijloc!

Atât pentru Dumnevoastră astă-ți.

Independința Română, foia partidei vechi, numită conservătoare, astă dată arătă și ea lămurit ce voește, care sunt principiile și credințele se politice despre națiunea română.

«Regimul constituțional, dice ea, ar fi tocmai ca când a' lăsa pe un copil nevrstic și de multă timp ne îngrijit, de o dată stăpân pe sine. Dupe opiniunea noastră, nu se află nici un poplu de la Dunărea de Jos destul de matur pentru o viață constituțională, și acolo, unde s'a stabilită una asemenea, s'a impusă poporului prin forță și într'ună mod artificială.»

Se trăfască partita vechiă conservătoare, cu regimul lui Căpitan Costache și cu Domni Richter și Wechsler! Jos regimul Constituțional! Să se ducă la dracul! Așa voește partida boerescă, fiind că el este impusă poporului prin forță și într'ună mod artificială! Conservatorilor le place regimul trecut, trebuie se placă

și poporului, fiind că, *voinea boerilor este voinea lui Dumneșu!*

Aflăm că abuzurile ajunseseră așa de mari la vamă, în câtă a trețit și pe D. Ministru de finance din lungul se somn în care ilu ținea gloria că a venit la ministeriu și că acum trebuie să se facă toate singure. Deșteptându-se, s'a șters la ochi și îndată a sub-scriș destituirea a 6 funcționari. Dacă erau vinovați, de ce nu-i a dat judicătii? Ori este și Dumnelui din acei care dic «N'asă voi ca reul se vie de la mine. Dacă v'om dice toți tot așa, apoi ferice de țără; se va moralisa când o face mărul pere și richita vișinele!

Noi, și cu noi poporul, cerem de la Domni Ministri în genere, darea în judecată a tuturilor funcționarilor abuzivi; ear de la D. Ministru de finance, în particular, cerem mai cu semă publicarea anchetei făcută la vamă sub Ministeriul D-lui Mavrogheni.

Să ne permită Domnul Ministru de finance a'i mai de nunția un fapt, care a ajuns la urechile noastre, ce sunt mai aproape de popor de cât ale Domniei se care sunt puse așa de sus. Se dice că preceptorii, cea mai mare parte, nu priimesc bani contribuțiilor ca se pôtă în urmă urmări pe cei care n'au plătit și se le ia amendă. Acosta este aproape de adevăr, mai cu semă că este vorba de câștig. Câștigul la noi joca un mare rol. Dacă nu era câștig, Cuza-Vodă n'ar fi fost susținut de *Trompeta*, o dată, și astăzi Rusia de gazeta *Moldova*. Dacă n'ar fi câștig nu s'ar fi făcut la Stanca piteșugă între D. Boliac și Răsnovanu-Lătescu-Muruzi. Dacă n'ar fi câștig, D-nii Richter și Wechsler n'ar fi schimbat credințele. Câștigul domnește mai în toate părțile în țără la noi. Când ore vom scapa de el? Când? Dumneșu scia!

Pe tot momentul priimim sciri din Transilvania de persecuțiile ce fac ungurii, acea națiune care luptă de atata timp pentru libertate și independință, contra românilor. Români, imi dicea un frate de peste carpați, a ajuns paria în țera lor. Răbdarea a ajuns la culme. Austria ș'a făcută singură peirea. Când ajunge cuțitul la os, omul da un țipăt și pune mâna pe ce-i ese n'aiute și loveste în dreapta și n stînga. Nu mai vede înainte de câtă durerea.

«Nu vă jucați cu leul, dicea un poet, vorbind de poporul franceș; el nu dorme de cât p'o urechiă.»

Nu vă jucați cu poporul român din Transilvania, voi impilatori sei; căci el nu dorme, ci veghia p'o urechiă, asteptându se sune ora.

Poetul se Favianu, al doilea dupe Mureșianu, i' a disu din esilul se, înainte de a muri :

«Dioa invierii nu este departe,

«Ori când se ridică un sacru stindard.»

Stindardul s'a desfășurat. Ori-cine se crede brav, se pue mâna pe el și se-l ridică. Atunci numai este mântuire!

Ich

ESPOZIȚIA BUCUREȘILOR

Soseaoa. — Rașca. — Cismigiu. — Fialcofschi. — Pasagiu.

«Franța este Dónna lumei; — de acolo ne vine știința, lumina, libertatea, lușul, modele etc. etc. Tote poporele se adapă din acest rezervori; fie-care popor îns le mistue sau nu le mistue dupe slăbiciunea stomahului, sau dupe luciditatea minții. — Astfel, unia iau știința de la kódă, libertatea pe dos, și le cade greș; alții iau lușul, modele și le atênă ca zorzonele de urechi, de nas, de călcăi și ajungă ridicoli; alții, cari seiu se le întrebuințeze și se le alégă, profită cu succes — de sigur Români nu intră în numărul lor. — Astăzi este espozitiunea la Paris. Lumina, civilizarea, progresul prin arte, prin științe, prin industrie, înfrătesce toate némurele omenirei. Omenirea se vede mare, pură, superbă, adevărata creațiune a lui D-șeu. Dar D-vóstră socotiți că această idee nu a produs și ea victime?.. O! multe încă! — Totă lumea ađ caută la espozitiune; boala espozitiunei s'a întinsu ca o congenă în toate societățile ușurele. — Avem și noi espozitiunea noastră; și încă foarte animată. Toți caută se fiă espusi.

Boerul ruinat se espune pe șose, într'o trăsura catifelată, cu lachei cu pene și cu cai secestrați. — Bancherul, faliu, face cavalcade engledesci, ca se-lu védă lumea ce bine încalecă pe averile streine. — Cucóna se dichisece, se tieluesce, se spilcuesce, cu roșu, cu negru, cu code, cu codițe, cu pene, cu panglice ca s'o védă lumea ténéră, că ce a fost verde nu s'a uscat, și că a inflorit, totu flóre stă.

Dute în cismigiu: uite un ținău, două, trei, o sută cu biciușcă în mână, cu o cravată albă sau roșă, cu o pălăria albă, cu meși galbeni, cu pudră pe obrađ și cu cosmeticu negru pe sprincene: ei se duc pentru espozitiă. — Ia uități-vă la euconițele noastre, la ducele noastre, la domnișorele noastre, care de care mai zorzonată, mai panglicată, cu clopoței, cu mēgele, cu code false, cu sahan în cap, cu cesci, cu șepe cu coșulețe, care de care mai urite, care de care mai bătrinele, — cu scurtecița de nópte, cu fusta de casă, — cu rochița scurtă, scurtă... de 'ți vine amete! — Ele se pun la espozitiă! — Uitați-vă la banca asta unde sunt înșirați căti-va apelpisiți, cu pērul vėlvoiu, cu țigara în gură, uitându se cu gróză la omenire! Aștea sunt *paraponisiți dila*; — ei se pun în espozitiă ca se speră guvernul ca gogorițale.

Mergi la Rașca. Lumină splendidă, sticle, pahare cu bere, mese întinse; cocóna, negustorese, japănese, toate se cotesc, toate se întrec în toalete, care de care mai scurte, sau care de care mai lungi, vergate, cadrilate, și langave. Tote se plimbă... pentru espozitiă. — *Coconul Pırpıri* bea bere la masă cu *burtă verde* ca se arête fusiunea partitelor în profitul nații: *espozitiă*! — Un domnișor strigă chelnerii, cere vinuri streine, becațe umplute: *espozitiă*! Dupe ce mănăncă, o ia la sênătósă! — Doctorul în drept, se plimbă cu bancherul: *espozitiă*! ca se védă lumea că are pricin bogate. — Doctorul în medicină strigă în gura mare, boale, igienă; își ridică ochelarii, și i pune, stă la o masă aristocrată: *espozitiă*, — ca se védă moiciei ce scumpă este viața boerescă. — Uite căti bea bere lângă D. *Prefect*? *espozitiă*, ca se i salute gardienii de nópte. — Eată acei trei țanțoși apelpesiți; cu pălăria pe spate, da din mână, se bat în cap, au țigări lungi de havană, vorbesc despre economi, pavele, imfrumusețeri: *espozitiă* la alegători, ca se i alégă membrii la municipalitate. Dar masa aceea unde sunt trei felinare aprinse, trei chelneri, care d'au din cap mereu; uite câtă este de plină! câtă este de îndesată! este vre un ministru, sau vre un om puternic alu dila, imprejurul căruia sbirniă roiu! asta de

și luându-mi pălăria, plecau. Ea era destul de mândră ca se-mi pôtă dice ceva, se mē opréscă; dar veđ în fața ei frica de a nu o părăsi, cu totă siguranța ce avea de amorul me. Ea avea experiența trecutului. Un mic lucru sfăramă în inima omului un amor mare și un mare lucru nu pôte sfărma un amor mic, o legătură.

Mē dusei acasă și scrisei această epistolă :

Dónna,

«Ađ m' ai probat că nu me iubești și nu m' ai iubit nici o dată. Trebuie se fiă între Dumneșu și Dónna G. . . un obiect care v' lęgă atăt de mult, un obiect ce iubești. De ce nu m' ai spus de la început că se mē prepară la această lovitură? Te-am iubit, te iubesc voi căuta se te uită.

«Am plecat fără se m' iau adio; imi pare cam nepolitic și de aceea am găsit de cuviință a-ți scrie și a m' cere seuse.

«Adio! Dónna. Pôte nu ne vom mai revedea nici o dată. Măine plec la țără la părinți.

Scarlatu.

Am pus o într'un plic, am sigilatuo și am trimisuo. Totă sēra aceea am umblat ca nebun, mai cu semă orele care altă dată le petrecem lângă densa. Nópte n'am dormit nici de cum. În sufletul me se lupta uitarea se și amorul.

La ce dracul am cugetat de am luat la serios petrecerea ce și a făcut o damă mare cu mine, un copil, un om din popor? Sunt ore amantului se? Mē iubește ea ore? Simțimântul ce are pentru mine de ce atunci prenește mai puțin de cât pentru Dónna G. . . ? Nu mē înșelă ea ore? Atunci imi veni în gând, pentru întia dată de când cunoscem pe Princesa, numele, figura chiar a Eleonorii. Nu mai sciam de mult nimic de densa. Hotărui în acel moment ca a doia și se mē duc negreșit se vedă pe acel angel plin de candore, pe care Dumneșu il trimisese pe pământ se arête ce este bunătatea și virtutea.

Dar eu nu sciam ce este un om prins între amor și necesă. Mē coboram în sufletul me și simțiam că iubesc, și iubesc foarte mult, pe Princesa. Me urcam în capul me, și găsēm necesul contra ei pentru nepăsarea ce m' arēta. Ideea de a vedea pe Eleonora venea numai un moment și apoi trecea. Cugetarea care se amesteca și în ura și în amorul me era nu mai pentru Princesa. Cu toate acestea voiam se pedepseu pe Princesa, prin părăsirea de cât-va timp, de și simțēm că eu era se suferu mai mult pedepsa. Făcēm ca copii ce refusa bombonele ce nu li s'a dat când voia ei și plângu când vedu pe altul

FOILETONUL GHIMPELUI.

SCARLATU.

VII.

SĚRMANA FATĂ!

Șese luni de dila am trăit cu Princesa într'o deplină fericire. Mici nori veneau câte-o dată de turbura cerul fericirii noastre; dar acești nori dispăreau la privirile noastre, la surisurile noastre. Alesandru, fratele Princesei, se făcuse bine de boala de care suferise un moment; dar avea o altă boală care era perpetuă, și de care nu putea să scape nici o dată: urătul.

De și de 23 de ani, dar se desgustase de lume ca un om care a trăit 70. Nu mai iubea nimic, nici chiar pe soru-sa. Societatea noastră coruptă il făcuse necredetor. Curtase 20 de femei pe rind și i se părea că iubește pe aceia căria i face curte; dar un cuvânt al se, un suris mai de osebit aruncat unu altu bărbat, i inspira necrederea în acea femeie și în sine. O lăsa, și începea cu alta. Astu-fel, n'a iubit nici una, n'a înșelă nici o dată ce este amorul în lumea această. Suridea la declamațiunile acelor omenice au necontentit în gură cuvântul onore, patriă, libertate! Vēduse pe căti-va care înșelase o dată poporul și nu mai credea nici pe cei sinceri. Când i se propuse se ia și el parte la actele politice cari se succedă în anii din urmă, el dete din umeri și respunde :

— Ce voiți su facă? Nu pociu lua parte; căci nu mē incred în nimeni. Imi pare că nu vedu nicăeri sinceritate. Pôte se mē înșel; sunt secur că mē înșel; fiind că într'o societate de câte-va milioane, neapărat trebuie se fiă căti-va omen cum se cade; dar astu-fel este credința mea.

Acestu caracter nu putea, dar se trăescă în mijlocul societăței noastre. Într'o dila plec din țără; mai înteu priimiu scire că se află în Italia; apoi în Meșiu; pe urmă în statele Unite; și mai pe urmă nu sciu unde; căci n'am mai priimit nici o scire dela el până astă-ți.

Princesa rămăsese cu copilu se, și cu o femeie, numită Dónna G. . . care venea în toate dila. Copilul dădulu în pension, rămăsese numai cu Dónna G. . . Eu drept se spu nu o putēm suferi nici de cum. Ea era o femeie destul de neplăcută. Scumpă, egoistă, lacomă, urându juneția

avuse bărbat și copii; dar nu iube se nimin. Avea o limbă de aceea care unde mușcă lasă venin. Figura i era foarte ciudată: un pēru cărunt, dar rar în cât se vedea pielea mai prin toate părțile capului; nice ochi mici; grumazi prea groși; un nasu cam strimb; o barbiă macră și o gură suptire și întorsă înăuntru.

De cât-va timp începu se via la Princesă forte des; câte-o dată și de trei ori pe dila. Acestă mē făcea s'o urăsc și mai mult; căci de multe ori imi turbura cele mai frumoșe momente ce trebuia se petrecu cu femeia ce iubeam. Ceia ce mē revolta însă și mai mult, era miclele secrete ce avu impreună, semnele ce suprimēm, cuvintele pe jumătate ce m' i lovea așul și de unde deducēm că și ea nu putea se mē suferi și lupta din toate puterile a răci amorul nostru. Astu-ți sunt secur că ea a fost, și nu mai ea, care a făcut se se sfărime acea legătură ce credeam că va trăi cât și noi.

Într'o dila pusei Princesei bănelile mele și o rugai se otărăsc o dată pentru totu d'ana cine ține mai mult, la mine ori la D-na G. . .

Ea se roși și m' i respunde că n'am cuvânt se urăsc pe D-na G. . . fiind că ea are o mare simpatia pentru mine și i vorbește totu deana bine de mine.

— Eu sunt convins că această femeie lucră se răcescă amorul nostru, disei Princesei. Ea trebuie se-ți vorbească de cine-va cu care se mē schimb.

— Ce felu? Mē bănești! strigă ea supărată. Ce e tu sunt femeie de uliță, se-mi iau amanți dupe comandă?

— Nu. . . Margareto; n'am voit se dicu astu-fel; dar scii proverbul acela care dice că picătura fărma piatra. Amorul te pôte se fiă tare ca granitul; dar stăruința Dónnei G. . . fiind și ea necontentă ca picătura, pôte se facă ca proverbul se albă dreptate.

— O! Ce ingratu ești, adaoe ea, începându se-și îmbunese aerul. Dar nu scii cât de mult te iubești? Nu scii că pentru tine sunt capabilă se facu toate sacrificiile? Cere și vedu dacă te iubesc!

— Se nu mai priimesți în casă pe acea femeie.

— Acestă nu se pôte. Cum am se da eu o femeie afară fără nici un motiv.

— Dă ordine feciorului se spu că nu ești acasă.

— Ți-am, probat amiculu me până acum indestul că te iubesc! Ți juru pe copilulu me, că te iubesc cum n'am iubit unu altu om în lumea această; dar te rog nu-mi cere se inchid ușa Dónnei G. . .

omeni independinți : *esposiția*, ca se scia lumea că sunt în relații cu puternicii țilei.

Mergi la *Fialcoșchii*. Un șir de scaune; toți vorbesc țără, toți patrie, toți mântuire, cu apă rece, dar aprinși, infocați. « România, Brătianu, Rosetti, progresul, libertatea, Națiunea : *esposiția* ca să audă patria, și se știe adune copii ei dupe drumuri.

Mergi în *Pasagiū*. Un șir întunecat, cu nasurile lungi, soioși, cu ciomege în mână, resturinați, citesc *Trompeta, Reforma, Independința nemțescă* de o societate boerescă; vorbesc, strigă, tușesc de se cutremură Pasagiul : *esposiția* pentru *oposiția*, și opoziție pentru *uă poziție*, pentru un cionan de roșu.

Credeți că s'a sfișit compartimentele *esposiției*? .. O ! nu !.. Duminica viitoare vă vom conduce în compartimentul bolnavilor din spitalul politic : I. Csanamorații, sau sfișeză cronică. — II. Cucuță și Bidibiū Loloată, sau apă la creeri. III. Chera fleacă, sau Brătianofobia și Cuzomania.

De sigur că compartimentul acesta ar fi putut figura la *esposiția* din Paris, ca un cadru pentru obiectele Române, compuse de funii și de strânguri.

Ghimpele.

PHISIONOMII ȘI CARACTERE

VANITUOSULŪ

Nu confundă orgoliul cu vanitatea; vanitatea nasce din dorința de a areta calitățile, avantaje, merite, pe care vanituosul scia că nu le are sau le are numai ca nulități; dar ca toate acestea el caută se învalne astă puținătate a lui, cu apariția mării și a trufiei ca să se dea un merit mare, o superioritate care se înlociască adevărata valoare. Orgoliul vede în calitățile sële personale, și este mai scusabile de ore-ce vanituosul, omul sec, fiind convins în sine, că demnitățile lui sunt împrumutate, furate, scamotate, sau chiar închipuite, el caută toate ocaziunile ca să le scotă la lumină.

Vanitatea este orgoliul celor slabi, celor săraci de merite; vanituosul, sau omul sec se ridică pe călcăe, se încălță ore cum cu picioronge ca să ajungă la talia celor tari. — Este o ciudată pasiune aș'a, care nasce din himere și care se hrănesce cu fum. — Vanituosul, sau omul sec, se mândrește cu tot : Cu familia lui, când e bogată sau puternică; cu locul născerii lui, când este patria unor oameni mari; căci alt-fel el își croește singurii familii ilustre, țeri mărețe ca să aibă cu ce să lănda; el se îngemfă de avere ce a moscenit, ce a căpătat, ce a scamotat, ca cum ar fi a lui, de hașnele pe care nu le a plătit, de trăsura care a luat-o împrumut, de femeia care o iubesc, de stăpînul pe care servă, de omul pe care salută, de acela care îi vorbește, de acela care îl ascultă, chiar când auditorul îi jalesce boala lui; laudă puterea, și mărirea stăpînului se, ca cum ar avea și el o parte din astă mărire, din astă putere; esageredă meritele omenilor cu care este legat, pentru ca să credă lumea în miritele lui proprii; se îmbracă cu nume streine, cu hașne streine; își adoptă serieri streine, fapte streine; își apropiață ideii streine.

Une-ori, înghite în ascuns, umilirea ce încercă, a frontul ce întimpină, disprețul ce i se asvêrlă; alte ori însă, când încercările lui isbutesc, o ! atunci se lă veți : cade într-un fel de beție, și e în stare se spue neroșiele cele mai mari, se facă faptele unui adevărat nebun. Sunt unii care își scriu și își tipăresc cu cheltuiala lor laudele lor; sunt alții care își ar face ei singuri statue, dăca nu s'ar teme prea mult de ochii lumii.

de adevăruri, mă otări și mai mult se plec la țără și se părăsesc pe princesa. Eță ce-mi scria mună-mea :

Fulă meu,

« Ai făcut reu de ne-ai uitat, și cu atât mai mult pe Eleonora. Ea se află forte reu bolnavă. Astă-ți abia am pătruns secretul bôlei sële. Obiectul principal est tu. Te iubesc forte mult, sermana fată! Dacă ar fi mărturisit mai nainte amorul ce are pentru tine, pte nu ai fi cădut în ghiarele acelei femeii. De și astăzi este cam târziu, dar eu cred că totu o putem scapa de morțe, dacă vei veni se o veți, se-și spu că numai pe ea o iubesc și că acea femeie, cu care scia totă lumea și Eleonora chiar că est în relații, a fost numai o prietină.

« Ce luptă crudă nu s'a petrecut în sufletul acestei copile mândre și virtose când a aflat că ai uitat-o pentru alta! Ea, care era o fată francă, de cât-va timp se petrecea în sufletul se o parte misterioasă și tăcea. Acesta îi causă o melancolie, care mai pe urmă se prefăcu într-o bôla de piept. Am întrebat-o adesea cauza întristării sële; dar ia tăgăduia, dicend că nu are nief una. Am urmărit-o de aproape și, în fine, am aflat că cauda este, cum ț-am spus, amorul ce are pentru tine. De la plecarea ta ea nu se mai gândea de cât la tine. Totu deuna vorbia cu entuziasm de țilele ce le-ai petrecut împreună. Când primiam scrisori de la tine, în care vorbeai și de dēnsa, ea mai întie se roșia, apoi bătea din palme, ridea și, fără se vrea pte, își manifesta bucuria ce simțea în fundul inimei. Dint'o ți, -imi pare c'am d'atunci tu n'ai mai scris nimica — din acea ți sufletul ei se coprinse de o tristie profundă. Ceru la tatăl se se via la București, și, cum el o avea numai pe dēnsa, ea se-și făcă plăcere consimți. Venită la București, dupe cum mi a spus tatăl se, căută toate mișloțele se afe totalu despre tine. Se ducea la teatru, la soarele, cerceta, întreba.

« Nu sciam cauza acestei cereri de a merge la București; mai târziu însă am aflat-o. Ea primise o scrisore anonimă, nu scia de la cine, prin care îi spunea că tu est cu acea femeie.

« O ! ce mișerabil sunt acei omeni cari scriu anonim fără se se gândescă că pot sfârșima o inimă slabă!

« A mers, a cercetat și a aflat. Atunci s'a întors la țără și d'atunci nu mai are ți senină. Mai țilele trecute, era un timp frumos. Ea ridicanduse din patul ei și nitanduse pe ferestra afară treseri și țise cu durere

S'el scia lumea, s'el veda lumea suptu un aspect care nu este propriu alu lui : eata totu gândul omului sec. E capabil se facă bine, se ajute, se dea probe de onestitate, de devotament, de abnegare; se fie patriot; să fie chiar modest; însă numai când va scia că pte s'el afe lumea, s'el scia lumea, s'el veda lumea. — El salută pre un om mare ! Cea d'antăiu mișcare a lui este se veda dacă il privește cine-va; își pune palaria în cap încet, ca să aibă timp să fie vedut de toți; aruncă ochii și zimbete în dreapta și în stinga, par' că ar dice : m'ai vedut ?

Și într'adever, uitativă la dēnsul, vedeți ce înțepat și cât de țepăn umblă; cum calcă pământul cu putere săltanduse dela călcăe; par'că toate membrele și corpul lui nu se mișcă de cât cu un resor, ca păpușile acele care le trag de o singură sforiceică. — Mai priviți cum își bănăne brațele, cum își lasă capul pe spate, încantat de mărirea lui, sau își înfige capul în pept ca să credă lumea că clocesce proecte mari, cu o hotărare de oțel; uitativă și la peptul lui, cum și l'uscote afară, par'că ar crede și el în valorea lui, din cauda că cearcă se dea o noblețe împrumutată la toate mișcările lui. Observați asemenea gesturile lui pretențioase și imperitive, disprețul ce se zugrăvesce pe mândra lui faciă; ochiul lui protector, pleopa lui care se ridică a lene, și buzele lui închise de dispreț par'că desgustul puținății altora și sașiiul mării lui au ajuns o greutate pentru dēnsul.

În sfișit, voiți se aveți o idee mai pozitivă de un ast-fel de om ? Il veți cunoște dupe risul lui nemăsurat, sgomotosu la cel mai mic lucru; dupe vocea lui artificiale, spartă și căutându se domine totă convorbirea; în sfișit, dupe frazele lui alese, gogonate, umflate, cântătoare, ascultanduse el singur; intrerupend, pe toți; urmându nainte cu toate intrerumperile ce îi fac alții; și repetinduse necontenit cu o voce mai grosă, cu o locuțiune mai rară, cu un gest mai semnificativ, ori de câte ori crede că a țis o vorbă de spirit, sau ori de câte ori vorbește de dēnsul și de merite ce nu posedă.

Nu te mira, dragul meu lector; nu te da de mare ostentelă; ori încotro te întorci dai cu ochii de dēnșii.

Am avut epoce de glorie, epoce de suferințe, epoce de bărbăție; dar de sigur epoca noastră este secolul *vanituosilor* sau epoca *secilor*. — Nic o dată nu s'a vedut, ca astăzi, omeni eșind din condițiunea lor naturală și voidu cu ori ce preț se trecă de ceea ce nu sunt; nic o dată nu s'a vedut ca astăzi un număr așa de mare de omeni setoși de domnire și de putere; nic o dată nu s'a vedut, ca astăzi, atēta *mediocrități*, alergându cu limba seosă dupe titluri, dupe posturi, dupe reputații și dupe nume; însfișit, nic o dată nu s'a vedut, ca astăzi, atēta *brōșce*, care se umflă în pele ca se treacă de *boi*.

Mic

PİRAELORŪ

Pirae limpede și cristaline
Ca și viața-mi ve strecurăți
Când printre maluri cu flori divine,
Când printre paltini și brați uscați!

* * *

Voi aveți însă ține frumose
Ce n simul vostru se oglindesc;
Păstori ve cântă doine duiose,
Zefirii unda v'o încrețesc!

* * *

« Eram singur cu dēnsa. O întrebai cuvntul acelei esclămări dureroșe și ea imi răspuse :

« — Nu scia pentru ce adineori mi a venit așa de reu când am vedut o ți de primiveră așa de frumoasă ! Dar nu e nimic ! Acum a trecut totu.

« Altă dată, inaintea mea și a mamei sële, nu scia cum venise vorba de rândurele, vedndule venind; căci ochii se se umplură de lacreme dulci. Ea ne țise c'un suris angelic :

« — Nu scia pentru ce când veți și când auț vorbinduse de rândurele simț în mine o mișcare straniă și-mi vine se pling ! Era er v'unu suvenir d'ale tale.

« Mai în urmă o amică a familiei desfăcu albulul, și, când veni la fotografia ta, stătu mai mult se o privescă. Eleonora își aruncă ochii, tresări ca o capriora la sunetul cornului de vânătoare, și câte-va lacrimi se strecurară pe obrazii se.

« — Ertă-mē, imi țise ea sâind de gatul meu ! Ertă-mē; sunt o nebună. N'am putut se-mi ții această mișcare. Veți cum imi bate inima ?

« Într'adever, inima îi bătea de se rupea ! Ce mister e și amorul ! Nu puteam ceti în acel moment în acel suflet pur, limpede ca cristalul, o pasiune așa de mare. Cine n'a iubit se n'a urit nic o dată nu scia ce va se țica o pasiune mare, țica cine-va. Acestă este un adevăr pe care l'am constatat însu-mi.

« Am vedut puțin câte puțin această flōre precioasă, care nu avea consciința profumului se ce il esala, se a colōrei ce o nuanța, crescând, desvoltanduse, inflorind sub auspiciile lui Dumnezeu și apoi ofilinduse, stingându numai la suflarea unui amor. Am vedut-o tēnă veselă, plină de viață, și astăzi o ved pală ca morța și tristă ca durerea.

« Eri ducendu-mē prin sat se vizitezi nise femeii bolnave, aflai că se află reu de totu. M'am dus la dēnsa. Ah ! ce spectacol dureros, Dumnezeu ! Figura sea palidă, angelică, încadrată cu bendele pēului se abia se vede în mișlocul albeții așternutului. Ochii se cei mari, mai fără cătătură, erau semi-inchiși sub plepele lor cele lungi, care aruncau o umbră transparentă pe obrazii ei, ce acum erau sepați de urmele bôlei. Une ori buzele ei se mișc ușor. Își ținea amandou mânele sële pe piept într-o atitudine plină de grație și de modestie. Nu veșeam de Eleonora de câte-va țile și acum fui spăimantată de schimbările trāsurilor sële.

« Doctorul veni se el. Îl întrebai și ții...

Eu n'am pe nimin se mă iubescă
Și se aline alu meu sântu dor;
N'am cine peptul se-mi rēcorescă;
Căci e departe alu meu amor.

* * *

Și ca o umbră rățcitore
Trec în durere p'acest pământ,
Bătut de vnturi, pirlit de sōre
Mē duc cu grabă către mormēt.

Io.

CATASTICHUL DRACULUI

În care se trecu toți aceia cari și a proprie dreptul altuia și cărora le lipsește cel mai mic punct de onore, și din care vedem că mare parte din D-lor sunt funcționari.

1. Stefan Mărculescu, din Tergoviște.
  2. C. Misihănescu, din Galați, funcționar.
  3. I. Brăilenu, din Râmnicu-Sarat.
  4. Marin Ioanide, din Oltenița.
  5. Nicu Lupășcu, din Băcău, funcționar.
  6. George Ulinescu și Doctoru Tacintis, din Iassi.
  7. I. G. Valentinenu, redactorele Reformei.
  8. Nicolae Birleanu, din Teleormanu.
  9. Chircor Manea, fost librar din Focșani.
  10. Iorgu Olănescu, fost cassier în Dolju.
  11. Emericu B. Stănescu, din Pesta.
  12. G. Cătanescu, I. Rușescu și C. Orlenu, din Buzeu.
  13. Pavel Stoianescu, artist dramatic din Craiova.
  14. I. Constandinescu, din Tirgu-Jiului.
  15. I. Hristescu, din Tergoviște.
  16. Andrei Călugărescu și Iancu Tolea, din Tergoviște, funcționari.
  17. N. Dimitriu și Iancu Eni, din Piatra.
  18. Mihalache Sechergiu, din Ploesti, func.
  19. George Tăutu, poet din Tirgul-Frumos.
  20. Zamfir Pirteanu, din Tirgu-Jiului.
  21. Grigore Simbotenu, din Severin, fost deputat, fost prefect, și actualu Senatore.
  22. Nae Basarabescu, secretarul Trompetei Carpaților.
  23. Capitanu în retragere Cătanenu.
  24. Vasilache Clincenu, din Bucuresti.
  25. Nae Vasilescu, fostu funcționar la depositul de tutunuri din Argeșu.
  26. Șulim Zarafu, din Huși.
  27. C. Ciolacu, din Cahul.
  28. I. Pruncu, din Cahul.
  29. Capitanu S. din Bucuresti, acum la Rimnicu.
- NB. La numărul viitoru vom trece și alți mai simandicoși.

« Te conjur, dar, vin o îndată ce vei primi această epistolă. Eleonora va muri dacă nu vei veni, și eu nu voi mai putea se te vedu de cât ca pe omororul se.

« Te așteptu chiar astă-seră. La revedere. **Caterina S.....**
Cum am cetit această scrisore, am trimis pe fecior se-mi aducă o trăsura și eu am început se-mi facu gēnantul. Cuvntul « nu te voi privi de cât ca pe omororul se » resuna necontenit la urechile mele. Eram gata de plecare. Trăsura veni se și se aședă bagagiul într'ēnsa, când un cupé intră în curte la mine. Feciorul imi anunță pe priceasa. Dīse se-și spue că nu sunt a casă și că m'am dus la bariera înainte se acceptu trăsura; dar până se se întorci feciorul se-și spue, ea și intră.

— Am venit se-ți citeșcu o scrisore dela fratele meu care te privește, țise ea, stăpânindu-și turburarea, provenită la vederea trāsării de drum.

Trăse Prințesei un fotel, îi mulțamiu cu aerul cel mai rece din lume, luai scrisora și o ceti. Era vorba de bani. Cere se ia dela arendașul se și se-și trimiț prin tr'unu bancheru la Neapole. Promi seii prințesei că îndată voi merge la un bancheru, voi lua banii și îi voi trimite. Și fiind că acum sunt în momentul de a pleca, voi depune eu o garanță până când arendașul, dupe o scrisore a mea, va aduce acea sumă.

Vednd ea că nu este glumă, și că eram decis cu ori ce preț se o părăsesc, de o dată ochii se umplură de lacrimi.

— Nu se pte, nu se pte! strigă ea, ne mai putendu-și stăpani suspinele. Nu se pte se mă părăsesc așa, când eu te iubesc atata!

Era ore acestea lacrimi seose din iubire se în rana amorului propriu ? Am vedut mai pe urmă că erau provenite din ambițiunea de a nu fi părăsită. Ce bine făceam atunci de urmam impresiunilor ce mi causase scrisora mamei mele ! Lacrimile însă, mai cu semă ale femeiei ce iubim, au o putere forte mare asupra noastră. N'am putut se resistu la acelea al Prințesei. Reciala mea s'au prefăcut în milă; m'am apropiat de dēnsa; i-am luat mâna și i-am scrutat-o. Ea a serit de gatul meu, m'a serutat cu un zimbet care semăna cu surisul anorei când ese dupe un munte, și mi a țis :

— Nu e așa că nu mă ve face se suferi ? Tu scia cât te-am iubit și cât te iubesc. Voeti, pe lângă sacrificiile ce am făcut, se mai fac și pe acela de a mamei priimi pe Dōna G. și veți face numai cōmuni.

